

UZASADNIENIE

M. S., został oskarżony o to, że:

1. w dniu 30 czerwca 2012 r. w W. przy Al. (...) z terenu Centrum Handlowego (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki U. model (...) koloru szaro - żółtego o nr ramy (...) o wartości 900 zł na szkodę A. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu 26 czerwca 2012 r. w W. przy Al. (...) z terenu Centrum Handlowego (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki G. (...) o wartości 1.200 zł na szkodę K. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne,

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. w dniu 29 czerwca 2012 r. w W. przy Al. (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower górski trekkingowy marki A., o wartości 2000 zł na szkodę M. N., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w dniu 29 czerwca 2012 r. w W. przy Al. (...) (...), z terenu przy budynku (...), zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki A. (...) o wartości 1000 zł na szkodę W. B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne,

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 października 2012 r. Sąd Rejonowy dla W. orzekł:

I. Oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 1 czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 2 czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na

podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. Oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 3 czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. Oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 4 czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego M. S. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. M. kwoty 1.200 zł (jednego tysiąca dwustu złotych);

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M.

N. w kwoty 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych);

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W.

B. kwoty 1.000 zł (jednego tysiąca złotych);

IX. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonej wobec M. S. łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 30 czerwca 2012 r. do dnia 29 października 2012 r.;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego M. S. w całości od ponoszenia kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Apelację od wyroku złożył oskarżony osobiście zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości na swoją korzyść.

W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego oskarżony podał, że po przeanalizowaniu swojej sytuacji, a w szczególności wniosku o wymierzenie kary w wymiarze wcześniej uzgodnionym z prokuratorem chciał przed sądem rozpoznającym sprawę cofnąć swoją zgodę na powyższe rozstrzygnięcie. Tymczasem sąd I Instancji nie doprowadził go na rozprawę, procedując pod jego nieobecność. Wniósł o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyznaczony oskarżonemu na etapie postępowania odwoławczego obrońca z urzędu poparała wniesioną przez oskarżonego apelację i wniosła o uchylenie wyroku

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się skuteczna, doprowadzając tym samym do merytorycznej kontroli zaskarżonego orzeczenia, a w jej konsekwencji do uchylenia zaskarżonego wyroku. W ocenie sądu odwoławczego brak sprowadzenia oskarżonego, pozbawionego wolności, na termin posiedzenia w przedmiocie wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335kpk stanowił uchybienie, które miało istotny wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku. Zdaje się bowiem nie zauważać sąd rejonowy, iż nie pouczając oskarżonego o możliwości żądania doprowadzenia go na termin posiedzenia, de facto odebrał mu prawo swobodnego decydowania o ewentualnym stawiennictwie na tymże terminie. M. S. przebywając bowiem w warunkach pozbawienia wolności nie decydował w kwestii swojego stawiennictwa. Oczywiście jest, iż przepisy procedury karnej nie obligują sądu I instancji - analogicznie jak w przypadku rozprawy, jak czyni art. 374kpk- do sprowadzenia pozbawionego wolności na termin posiedzenia, nie mniej jednak skoro ustawodawca przewidział prawo do uczestnictwa w posiedzeniu m.in. oskarżonego to prawo to gwarantuje wyłącznie swoboda w podejmowaniu decyzji o stawiennictwie czy też absencji jaką dysponuje jedynie osoba przebywająca na wolności.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż co prawda wystąpienie z wnioskiem przez prokuratora uwarunkowane jest uzyskaniem zgody oskarżonego, jednakże sąd pomimo wszystko powinien mieć możliwość wysłuchania oskarżonego - vide (Z. Gostyński „Zasada...s.379). Podobne stanowisko prezentują R. Koper (Palestra 2001.5-6.7 teza 8) i S. Cora (Prok i Prawo 2006.5.65).- Postulować należy, aby w posiedzeniu sądu poświęconym rozpatrzeniu wniosku o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy zawsze brali udział prokurator i oskarżony, a także pokrzywdzony, gdy jego obecność będzie konieczna dla wydania przez sąd prawidłowego rozstrzygnięcia. To prokurator wnioskuje o wydanie wyroku skazującego z pominięciem rozprawy, a więc powinien mieć możliwość uzasadnienia wniosku przed sądem w obecności stron. Co się tyczy zaś oskarżonego, to jego udział w posiedzeniu sądu w sprawie wniosku z art. 335 k.p.k. wydaje się oczywisty. I nie chodzi tu tylko o obecność oskarżonego "na wszelki wypadek" w celu wyjaśnienia wątpliwości, jakie mogą się pojawić w związku z przedmiotem rozstrzygnięcia. Nie ma wystarczających powodów, aby posiedzenie sądu, na którym sąd rozstrzyga kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonego w szczególnym reżimie procesowym, z pominięciem postępowania dowodowej i publicznej rozprawy, miało przebiegać bez zachowania choćby surogatów zasady bezpośredniości i udziału stron. Sądowa kontrola zawieranych przez oskarżonego porozumień i uzgodnień co

do warunków skazania jest podstawową gwarancją rzetelności procedowania w tym zakresie. (...)

Zważyć przy tym należało, iż oskarżony co wynika z treści apelacji zmienił zdanie w przedmiocie wcześniejszej ugody zawartej z prokuratorem, zaś swoją zgodę chciał cofnąć na posiedzeniu.

W takim stanie rzeczy sąd odwoławczy zważył, iż dysponowanie przez sąd rejonowy informacją o pobawieniu wolności oskarżonego wiązało się z koniecznością nie tyle zawiadomienia go o terminie posiedzenia w przedmiocie uprzednio uzgodnionego z prokuratorem wniosku, ile co najmniej pouczeniem go o możliwości żądania sprowadzenia na wyznaczony termin. Niedopełnienie tego obowiązku przez sąd rejonowy obligowało sąd II instancji do uchylenia zaskarżonego orzeczenia, zgodnie z wnioskiem oskarżonego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi rejonowemu. Zwalniając oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego i przejmując poniesione wydatki na Skarb Państwa Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624§1kpk.

Z uwagi na fakt, że oskarżony M. S. korzystał w instancji odwoławczej z pomocy obrońcy z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. F. kwotę 420 zł powiększoną o stawkę VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu. Wynagrodzenie obrońcy zostało przyznane zgodnie z minimalnymi stawkami za czynności adwokackie, określonymi w §2 i §14 ust.2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U. 2002, nr 163, poz 1348 z późn. zm.) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.